

brániti. Také ve věci jest dovolací rekurs bezdůvodný. Zákon přesně vypočítává v §§ 370 a 371 ex. ř. tituly, podle nichž lze za dalších zákonných předpokladů povolit exekuci k zajištění peněžitých pohledávek. Mezi těmito tituly nejsou usnesení o úpravě nebo přiznání útrat v řízení sporném. Že zákon jiné tituly než přesně vypočtené za podklad zajišťovací exekuce nechtěl připustiti, jest zřejmo i z vysvětlivek k vládní osnově exekučního řádu str. 236. Na tom nic nemění úvahy dovolacího rekursu, ani jeho tvrzení, že prý »nelze přece popírati, že konečná usnesení ve věcech rušené držby jsou titulem pro zajišťovací exekuci a to jak ohledně merita, tak ohledně útrat.« Tuto otázku zde sice netřeba řešiti, ale že to lze popírati, vidno na př. z rozhodnutí nejvyššího soudu ve Vídni čís. 1429 Gl. U. n. ř.

### Čís. 7981.

**Zákon o osmihodinné pracovní době ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n., nevztahuje se na toho, kdo jako důlní zastával místo dohlížitelské vyžadující zaměstnavatelovy důvěry.**

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, Rv I 1128/27.)

Žalobce, bývalý důlní žalované společnosti, domáhal se na žalované společnosti zaplacení odměny za práci přes čas a za práci nedělní. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Jak prvý soud zjistil nebyl žalobce u žalované firmy pouhým dělníkem, nýbrž důlním, jenž měl dohlížeti i v neděli na obsluhu pump a na provádění oprav, jenž dále na počátku směny uvedl lidi do práce, kterou jim určil, přítomné zapsal, na konci směny podával raport závodnímu i svému nástupci a sepisoval o tom zprávu pro vedení podniku. Za směny mohl se na kratší dobu vzdáliti, však musel býti stále po ruce. Z tohoto skutkového zjištění vyplývá, že byl žalobce osobou, jež zastává místo dohlížitelské, vyžadující důvěry zaměstnavatelky. Zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. o osmihodinné práci, pokud se týče o honorování práce přespočetné, neplatí však pro takovéto dozorčí orgány a to podle čl. II. písm. a) smlouvy (konvence) čís. 80/1922, kterážto konvence přijatá na generální konferenci mezinárodní organizace práce Společností národů vyhlášením jejím ve Sbírce zákonů a nařízení platnosti vnitrostátní nabyta (rozh. Nejv. soudu ze dne 17. června 1926, č. j. Rv II 109/26 čís. sb. 6127). Ostatně mylí se odvolatel tvrdě, že přespočetná práce nebyla mu vůbec honorována, vždyť prvý soud na základě zjištění, odvoláním vůbec nenapadených a tedy bezvadných, správně vyvodil, že v týdenní mzdě žalobcově 550 Kč zahrnuta byla též odměna za práci přes čas a za službu nedělní při smlouvené pracovní době 12 hodin.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

### Důvody:

Dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. provádí dovolatel pouze, pokud byla žalobní prosba zamítnuta ve příčině odměny za práci přes čas,

čímž jest rozuměti práci vykonanou mimo osmihodinnou dobu pracovní ve dnech všedních, a ve příčině odměny za práci nedělní. V obou těchto směrech opírá své nároky o zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n., podle něhož veškeré takové »práce přes čas« mají býti placeny zvlášť (§ 6 čís. 3, § 7 čís. 4). Než soud odvolací správně dovodil, že podle zjištění prvního soudu, jež v řízení odvolacím zůstala nedotčena, žalobce jako důlní zastával místo dohlážitelské vyžadující důvěry zaměstnavatelky a že se zákon čís. 91/18 na takové dozorní orgány podle čl. 2 lit. a) smlouvy vyhlášené ve sbírce zákonů a nařízení pod čís. 80/22 nevztahuje, a dovolatel se ani nepokusil, by názor ten vyvrátil.

### Čís. 7982.

#### Vyrovnačí řád.

**Tím, že věřitel netrval na lhůtě splatnosti vyrovnací kvoty, odsunuv ji o několik dalších dnů s tím, že při nedodržení nově poskytnuté lhůty uplatní nárok na celou pohledávku, nevzdal se účinku § 57 vyr. ř. V takovém případě stačí i dvoudenní dlužníkovu opozdění. Lhůta, o níž věřitel splatnost odložil, počala pro dlužníka již dnem, kdy došel příslušný věřitelův dopis dlužníkovu právního zástupce.**

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, Rv I 1175/27.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zapravení celé pohledávky, ježto žalovaný zaplatil opozděně splátku na vyrovnací kvotu. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

#### Důvody:

Jest zjištěno, že žalovaný nedodržel pětidenní lhůtu, již mu poskytl žalobce dopisem ze dne 12. června 1926 k zaplacení 40%ní vyrovnací kvoty z dlužné pohledávky 5.695 Kč, splatné podle pravoplatně uzavřeného soudního vyrovnání dne 11. června 1926, zaplativ kvotu po uplynutí lhůty dne 21. června 1926. Došel-li dopis žalobcův právnímu zástupci žalovaného, jak tento sám udává, dne 14. června 1926, platil tento den podle § 1017 obč. zák. za den, kdy se i žalovaný dozvěděl o obsahu žalobcova dopisu. Poskytnutá lhůta pětidenní počala běžeti s účinkem pro žalovaného již od tohoto dne a končila tudíž dne 19. června 1926. Je otázkou, zda opozdění žalovaného s placením o dva dny vyvolalo účinky § 57 vyr. ř., zmatečnost vyrovnání a obživení původní pohledávky. První soud v souhlasu se žalobcem zodpověděl otázku kladně, odvolací soud záporně, vycházející z názoru, že se žalobce dopisem ze dne 12. června 1926 zřekl přísných následků ustanovení zákona. Avšak názor odvolacího soudu nemá opory ani v obsahu zmíněného dopisu ani v obraně žalovaného samého. Žalovaný opozdění s placením nijak neospravedlňoval ani v řízení první stolice ani v odvo-